

Jan Nepomucen Wołyński (1879-1948)

Urodzony 27 kwietnia 1879 r w Stęszewie. Ukończył 7-klasową szkołę w Stęszewie. W wieku 15 lat rozpoczął naukę u mistrza fryzjerskiego Józefa Czerwińskiego w Poznaniu. W latach 1898 - 1900 wcielony w szeregi 6 Pułku Grenadierów w Poznaniu. Służbę zakończył jako starszy grenadier.

W roku 1903 osiedlił się w Sierakowie i wstąpił do Towarzystwa Przemysłowców, przyjmując obowiązki sekretarza. W roku 1907 ożenił się z Rozalią Czarnywojtek i dochował się 5 dzieci. Mieszkał przy Rynku 15. W tym samym roku, wraz z księdzem

wikariuszem Bolesławem Staniszewskim, utworzył Towarzystwo Robotników Polskich, zaś w roku następnym Towarzystwo Gimnastyczne „SOKÓŁ”, którego został naczelnikiem, a później prezesem. W roku 1910 założył również z ks. B. Staniszewskim i dr Stanisławem Ziętkiewiczem oddział młodzieży pozaszkolnej dla nauki pisania i czytania w języku polskim.

Od roku 1903 był również członkiem Komitetu Wyborczego na powiaty międzychodzki i skwierzyński do Parlamentu i Landtagu. Zabiegał o wzrost frekwencji Polaków przy urnach wyborczych, szczególnie z kręgów robotniczych i chłopskich. Sprawował też funkcję Przewodniczącego Komitetu Wyborczego do Rady Miejskiej w Sierakowie. Dzięki jego zabiegom w roku 1911 przeprowadzono, od niepamiętnych czasów, wybór 3 członków Polaków do Rady Miasta,

W trzecim dniu wojny powołany do wojska niemieckiego i wysłany na front rosyjski. Nauczywszy się języka rosyjskiego pracował w zawodzie fryzjerskim. Po rewolucji - w obliczu zagrożenia ze strony bolszewików, pod pseudonimem Nikodem Wolski – uchodźca ze Lwowa, prowadził agitację i werbował Polaków do Korpusu gen. Józefa Dowbor Muśnickiego. W lutym 1918 r. zbiegł z niewoli i przybył na 2 miesięczny urlop zdrowotny do Sierakowa w stopniu plutonowego. Reaktywował działalność „SOKOŁA”, prowadził zajęcia musztry i naukę obchodzenia się z bronią wśród młodych „sokolników”. W początkach stycznia czołowy organizator oddziałów powstańczych, później uczestnik zmagania o wyzwolenie miasta. Członek Rady Magistrackiej. W styczniu 1919 r. objął Komendę Placu w Sierakowie i został mianowany Komendantem Komisji Wojskowej na powiat międzychodzki. Brał udział w bitwie pod Kolnem i potyczkach pod Zatomiem i Kobyłarnią. Po Powstaniu Wielkopolskim czynny przy reaktywowaniu Ochotniczej Straży Pożarnej i Bractwa Strzeleckiego.

12 grudnia 1939 r. wysiedlony wraz z rodziną do Niepokalanowa, a następnie do Grodziska Mazowieckiego.

W roku 1945 powrócił do Sierakowa, uruchomił zakład fryzjerski i kontynuował swą działalność społeczną, zasiadając w Radzie Miejskiej Sierakowa i Powiatowej Radzie Narodowej w Międzychodzie.

Zmarł nagle na serce 1 marca 1948 roku, przebywając u rodziny w Stęszewie.

Pochowany został 4 marca 1948 r. na Cmentarzu Parafialnym w Sierakowie.

Odnaczony Medalem Pamiątkowym „Polska Swemu Obrońcy”, Odznaką Pamiątkową N.K. Straży Ludowej „Za Waleczność”, Brązowym Krzyżem Zasługi. Odrzucono jego wniosek o nadanie mu Medalu Niepodległości (1938).